

základom svojho rozhodnutia a ponechal uváženiu žalobcu, či vyneseny rozsudok má byť napadnutý v neprospech obžalovaného zmätočnou sťažnosťou, o ktorej by rozhodoval najvyšší súd, ktorý je výlučne oprávnený, aby na základe podaného opravného prostriedku a v jeho rozsahu preskúmal právne závery učinené porotcami pri zodpovedaní právnych otázok. Keď tedy porotný súd napriek tomu — proti odporu obhájcu — preca nariadil prevedenie opravného pokračovania, ačkoľvek neboly pre to zákonné predpoklady, dopustil sa vytýkaného zmätku podľa § 384 č. 9 tr. p., lebo napadnutým opatrením — ktoré malo vliv na rozsudok pre obžalovaného nepriaznivý — bolo mylne použité ustanovenie zákona (§ 20 por. nov.), podstatné s hľadiska obhajoby. Najvyšší súd preto vyhovel zmätočnej sťažnosti, uplatňovanej na základe § 384 č. 9 tr. p. pre nariadenie opravného pokračovania, pokračoval podľa § 34-I por. nov. a rozhodol, ako je vo výrokovej časti tohoto usnesenia uvedené.

Čís. 5230.

Dekret dvorské kanceláře ze dne 14. února 1840 č. 1320, č. 410 Sb. zák. soud. nebyl zrušen.

Křivá svědecká výpověď za vyšetřování pro přestupky důchodkové, byla-li stvrzena přísahou a vydána před úřadem, jenž byl obsazen dle předpisu § 656 tr. z. o přestupcích důchodkových, spadá pod § 199 a) tr. z.

(Rozh. ze dne 25. února 1935, Zm I 404/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. ledna 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 205, 461 tr. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, aby ji znova projednal a o ní rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Nálezací soud zjišťuje v rozhodovacích důvodech svého rozsudku, že obžalovaný udal dne 22. června 1933 jako svědek před komisí okresního finančního ředitelství v Praze, sestavenou z vyšetřujícího finančního komisaře, zapisovatele a 2 svědků, v trestním řízení důchodkovém, vedeném proti F. K. a A. Z. pro zatajení pozůstalostního jmění, pod přísahou vědomě nepravdu, pokud uvedl, že ani od bratra, ani od matky nic neslyšel, že by bratr prodával dům, a že se dověděl od cizích lidí, že bratr dům prodal, neshledává však v tomto činu obžalovaného skutkové podstaty zločinu křivého svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. z., již obžaloba v jednání obžalovaného spatřovala, nýbrž uznává svým rozsudkem obžalovaného vinným pouze přestupkem podvodu podle §§ 205, 461 tr. z. Skutkovou podstatu uvedeného zločinu vylučuje rozsudek nálezacího soudu s odůvodněním, že pod ustanovení § 199 a) tr. z., týkající se křivého svědectví, spadají toliko křivá svědectví, vydaná před sou-

dem, jako orgánem nalézání práva a konání spravedlnosti, a že vyšetřující komise finančního úřadu v trestním řízení důchodkovém činná není soudním úřadem v naznačeném smyslu, poněvadž její úkony nejsou úkony soudcovskými. Proti tomuto rozsudku soudu první stolice podali zmateční stížnosti státní zastupitelství a obžalovaný.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) a 10 tr. ř., uplatňující však ve skutečnosti pouze posléze zmíněný zmatek, nelze upříti oprávněnost. Dekret dvorské kanceláře ze dne 14. února 1840, čís. 1320, čís. 410 sb. zák. soud. stanoví, že ustanovení § 178 lit. a) I. dílu tr. z., t. j. trestního zákona z roku 1803, je použití též na křivé svědecké výpovědi učiněné v průběhu vyšetřování pro přestupky důchodkové, byla-li svědectví ta stvrzena přísahou a vydána před úřadem, jenž byl obsazen podle předpisu § 656 tr. z. o přestupcích důchodkových. Citované ustanovení I. dílu tr. z. z roku 1803 o křivém svědectví před soudem vydaném kryje se s ustanovením § 199 a) nyní platného trestního zákona z r. 1852, týkajícím se téhož předmětu. Zmíněný dekret dvorské kanceláře, jež dlužno pokládati za zákon, nebyl dosud zrušen. Právní názor odvozen obžalovaného hájený, že tento dekret byl čl. IV. uvozovacího patentu k nyní platnému trestnímu zákonu zbaven platnosti, nenalézá v tomto ustanovení zákona opory. Uvedený dekret dvorské kanceláře obsahuje authenticickou interpretaci svrchu citovaného ustanovení § 178 lit. a) I. dílu tr. z. z roku 1803, jež platí i pro ustanovení § 199 a) nyní platného trestního zákona, které se, jak bylo již poznamenáno, kryje se zmíněným ustanovením I. dílu tr. z. z roku 1803 o zločinu křivého svědectví (rozh. čís. 848 a 2743 víd. sb., čís. 20 sb. Oe. R., Altmann, Kommentar zum österreichischen Strafrecht, I sv., str. 561). Trestní zákon o přestupcích důchodkových ze dne 11. července 1835, sb. pol. z. LXIII, č. 112, pak ustanovuje v § 656, o němž se zmiňuje shora citovaný dekret, že úřad, jenž vyšetřuje skutkový děj neb koná výslech, má býti sestaven 1. z řídícího úředníka, 2. z aktuára (zapisovatele) a 3. při vyhledávání a výsleších, které se nekonají před místní vrchností, z přistojících v § 657 uvedených, t. j. ze dvou svědků. Ze skutkových zjištění rozsudkových vysvítá, že obžalovaný učinil nepravdivé údaje jako svědek v průběhu vyšetřování pro přestupek důchodkový před úřadem sestaveným podle předpisu § 656 tr. z. o přestupcích důchodkových. Kvalifikoval-li nalézací soud přes to zjištěný skutek obžalovanému za vinu kladený, jež bylo podle toho, co uvedeno, posuzovati výhradně s hlediska ustanovení § 199 a) tr. z. o zločinu křivého svědectví před soudem vydaného, jako přestupek podvodu podle §§ 205, 461 tr. z., spáchaný křivým svědectvím vydaným před úřadem, jež nelze považovati za soud, podřadil jej nesprávným výkladem zákona pod trestní zákon, jenž se k němu nevztahuje, a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, č. 10 tr. ř. stížností uplatňovaným.

Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a napadený rozsudek zrušiti. Ve věci samé nemohl však nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, poněvadž v rozsudku a jeho důvodech nejsou zjištěny všechny skutečnosti, na nichž závisí správné použití práva materiálního. Ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví podle § 197, 199 a) tr. z. se vyžaduje po stránce subjektivní, aby si byl

pachatel vědom nejen toho, že jeho údaje neodpovídají pravdě, nýbrž i toho, že jeho výpověď je v pravdě svědeckou výpovědí před soudem. (Rozh. čís. 2833 a j. sb. n. s.) V souzeném případě zjišťuje sice rozsudek v rozhodovacích důvodech, že si obžalovaný byl vědom nepravdivosti svých údajů, nezjišťuje však, že si byl vědom i toho, že údaje jím před zmíněnou vyšetřující komisí učiněné, jsou v pravdě svědeckou výpovědí před touto komisí. Náležitého skutkového zjištění v posléze naznačeném směru bylo však v tomto případě nezbytně třeba již proto, že se obžalovaný hájil při hlavním líčení v ten smysl, že se domníval, že je vyslýchán jako spolupodezřelý (jako podezřelý ze spoluviny na přestupku důchodkovém, o němž byl slyšen). Za tohoto stavu věci bylo věc vrátiti soudu I. stolice k novému projednání a rozhodnutí (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Čís. 5231.

§ 1 zák. čís. 42/1870 ř. zák. je ustanovením podpůrným, jehož lze užíti jen, nespadá-li porušení tajnosti dopisu podle obecného zákona trestního pod předpis přísnější.

(Rozh. ze dne 26. února 1935, Zm I 874/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. června 1934, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II c), 176 II c) tr. z. a přestupkem podle § 1 zák. č. 42/1870 ř. z., z podnětu této zmatečnou stížnosti zrušil však z povinnosti úřední za použití § 29 tr. z. rozsudek první stolice, pokud byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z., a v důsledku toho též ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících, a zprostil obžalovaného podle § 259 čís. 2 tr. ř. obžaloby vznesené naň v tom směru, že dne 21. března 1933 jako úředník u vykonávání své veřejné služby úmyslně porušil tajnost zapečetěného dopisu tím, že jej proti právu otevřel, a že se takto dopustil přestupku podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z., a vyměřil mu znovu trest.

Z d ů v o d ů :

Z podnětu zmatečnou stížnosti přesvědčil se zrušovací soud, že trestního zákona bylo v neprospěch obžalovaného nesprávně použito, a že rozsudek je stížen zmatkem podle § 281 č. 10 tr. z., pokud nalézací soud uznal obžalovaného vinným též přestupkem podle § 1 zák. čís. 42/70 ř. z. Napadený rozsudek spatřuje totiž tento přestupek v protiprávním otevření téže zapečetěné poštovní zásilky, pro jejíž vykradení uznává obžalovaného vinným zločinem krádeže, ačkoliv u § 1 zák. čís. 42/70 ř. z. podle jeho jasného znění jde o ustanovení podpůrné, jehož lze užíti jen tehda, nespadá-li to které porušení tajnosti dopisu podle obecného zákona trestního pod předpis přísnější. Nelze tedy v jednání obžalovaného vedle zločinu krádeže (správně zneužití úřední moci podle § 101